

Het Souper



Rudy Geldhof

Decor Interieur van woonkamer van een modern appartement. (Combinatie salon - eetplaats)
Deuren naar keuken, badkamer, slaapkamer, hall.
Moderne meubels, televisietoestel, staande lamp.

Personen Agnes Vermeulen, rond de veertig.
Bernard Pieters, een eind in de dertig.

Twee bedrijven. Duur: ongeveer 90 minuten

Agnes (Verricht de handelingen die gepaard gaan met het dekken van een tafel, met het oog op een gezellig etentje met zijn tweeën. Ze is gehaast: de gast kan er elk ogenblik aankomen. Tenslotte is ze klaar. Ze gaat zitten wachten op de punt van een stoel, startklaar om open te maken, zodra er wordt gebeld. Ze strijkt haar rok glad en merkt dat er een grote ladder in haar kous is. Ze overweegt of ze nog de tijd heeft om een nieuwe panty aan te trekken. Ze besluit het te wagen. Ze wil net uit haar panty stappen, als er wordt aangebeld. Agnes raakt in paniek en trekt de panty weer op. Er wordt opnieuw aangebeld, indringend. Agnes haast zich zoveel ze kan en gaat openmaken)

Bernard (Off, in de hall) Juffrouw Agnes.

Agnes (Off) Mijnheer Bernard. Kom binnen. Excuseer dat ik u even liet wachten. Kom binnen.

Bernard (Komt op. Hij blijft in de deuropening staan. Tirolermantel. Hoedje. Hij houdt een tuil rozen verborgen achter de rug, in de rechterhand. In de linker heeft hij een propvolle ouderwetse boekentas) Nee, nee. Ik excuseer me. Ik ben te laat. (Grapje) Was 't op 't werk geweest, we zouden zeggen: de trein had retard, vertraging. (Hij wil haar een hand geven, maar heeft daar moeite mee: hij wil de rozen verborgen houden. Tenslotte zet hij zijn boekentas neer, verbergt de bloemen nu met de linkerhand, en geeft Agnes een hand) Juffrouw Agnes.

Agnes Kom binnen.

Bernard (Blijft in de deuropening staan) Maar we zijn hier niet op het werk, hé. Het is die bloemenvent, die bloemenverkoper om de hoek, die me heeft opgehouden. Alstublieft. (Hij overhandigt haar de tuil rozen)

Agnes Oh, rozen. Eh... dank u, mijnheer Bernard. Ze wil ze op een kast neerleggen)

Bernard (Loopt haar achterna en neemt de rozen voorzichtig van de kast) De bloemenvent heeft gezegd: onmiddellijk in water zetten. (Fier) Het is baccardi.

Agnes Hoe zegt u?

Bernard Zo 'n roos, dat is een baccardi. Rozen hebben een naam. Baccardi, zei de man. Kwaliteit. Worden niet zwart, als ze in water staan.

Agnes (Lachje, omdat Bernard de naam van de rozen verkeerd uitspreekt) Doe ik onmiddellijk, mijnheer Bernard. (Ze kijkt even rond, vindt een geschikte vaas, haalt er de plastic bloemen uit en begeeft zich naar de keuken om de vaas met water te vullen)

Bernard (Ontdoet zich van mantel en hoed, die hij nonchalant neerlegt op een stoel. Hij bedenkt zich en hangt ze slordig aan de kapstok. Ondertussen, hard pratend, opdat Agnes hem goed zou verstaan vanuit de keuken) Is me nogal een babbelkous zeg, die bloemenvent. Wel een kwartier hield hij me bezig. Ik zeg: Mijnheer, ik had graag wat bloemen gewild, het is voor een dame. Zegt hij: (Dialect) Is het voor uw eigen vrouw?

Ik zeg: Nee, mijnheer. Ik ben vrijgezel.
Zegt hij: (Dialect) Baccardi's dan.
Ik zeg: Eh, mijnheer, dit zijn toch rozen. Is dit wel gepast?
Zegt hij: Als het niet voor uw eigen vrouw is, is 't voor de vrouw van een ander.
Ik zeg: Nee, mijnheer, het is gewoon voor een dame...
Zegt hij: uw fiancée dan, uw amouretje. Wel, baccardi's.

Agnes (Komt op, met de vaas)

Bernard Ik zeg: Nee, mijnheer, het is gewoon voor een dame, een collega van het werk. Geen fiancée en geen vrouw van een ander. Enfin, het kwam er op neer dat ik die man mijn hele leven had moeten vertellen alvorens aan wat bloemen te raken. Heb ik dan maar baccardi's genomen. Daarbij, rozen, dat betekent toch altijd iets... speciaals.

Agnes (Heeft ondertussen de rozen in de vaas geschikt. Ze bemerkt de kleren van Bernard aan de kapstok en hangt ze ordelijker. Ze wil zijn tas wegzetten)

Bernard (Heeft een ogenblik de rozen staan bewonderen en springt naar zijn boekentas. Hij haalt er een fles wijn uit) Ik heb ook een flesje wijn mee. Bordeaux. Saint... (Hij bestudeert het etiket) Emilion. Van een goed jaar.

Agnes Maar mijnheer Bernard. Dat was toch niet nodig. (Ze neemt de fles aan)

Bernard Dat moet warm staan. Hoe noemen ze dat?

Agnes Chambreren.

Bernard Juist. Chambreren.

Agnes (Zet de fles bij een radiator van de centrale verwarming) Wat u al mee hebt. U bent net Sinterklaas. Ik voel me gegeneerd.

Bernard Ik heb nog iets mee. Een fles jenever. Is de schuld van mijn vader. Die man! Hij wou per se dat ik een fles jenever meenam. Van zijn eigen voorraad. Die man! Dat is nu toch geen drank om een vrouw cadeau te doen, zeg nu zelf.

Agnes Eh, ik drink dit soort dingen niet, maar uw vader heeft het zeker goed bedoeld. Bedank hem voor mij. (Ze neemt de fles met de toppen van de vingers vast en bekijkt ze wantrouwig)

Bernard Die zal in de ijskast moeten. Jenever moet ijsgekoeld zijn.

Agnes (Gaat af naar de keuken, met de fles jenever)

Bernard (Kijkt ondertussen ongeneerd rond)

Agnes (Komt terug op. Beiden glimlachen elkaar verlegen toe) Maar ga toch zitten. (Ze wijst naar de salonzetels)

Bernard Ja! (Hij gaat zitten en steekt een sigaret op) Ik mag toch roken?

Agnes Ja, ja. Doet u maar.

Bernard (Zet zijn bril op en haalt, drukdoende, een map uit zijn tas. Ernstig, organiserend) Ik heb dus, zoals u gevraagd had, de prijzen mee van de Codi Store, de Supermarkt en van Delhaize. Ik moet zeggen: de Codi Store is het interessantst voor de schuimwijn. 58 frank de fles. De literfles. Voor de toastjes is de Supermarkt het goedkoopst. Servietten... wacht, waar heb ik het weer? (Hij doorbladert nerveus zijn papieren. Hij vindt niet wat hij zoekt)

Agnes Wilt u iets drinken?

Bernard Graag.

Agnes (Gaat naar de buffetkast en neemt twee sherryglazen en onderleggers)

Bernard (Haalt ondertussen vliegensvlug een feestneus met snor uit zijn tas en zet hem op)

Agnes (Wil de sherryglazen op de salontafel neerzetten, bemerkt de feestneus, schrikt)

Bernard Haha. Gaan we lachen, zeg. Ik heb me daar een show gemaakt, met een gedicht, op rijm! Het wordt een echte Hollywood show, een Broadway-galavertoning. Met een tekst! U moet geen schrik hebben. De tekst doe ik. Die ken ik al van buiten. U moet alleen maar mimeren. Haha, zal hij van opkijken, De Pil!

Agnes (Met een speels-verwijtende blik, omdat Bernard bedoeld persoon bij zijn bijnaam noemt) De Pil!

Bernard Ja. Als u liever hoort: (Plechtig) Ons aller personeelchef, de geachte heer Arthur Trioen. Wat doen we eerst: de aankopen bespreken of de show instuderen?

Agnes Eh... zou dat niet kunnen, na het eten? Ik heb namelijk een klein soupetje...

Bernard (Kijkt rond, bemerkt de gedekte tafel) Oh, dat is een aangename verrassing. Een souper. Vanzelfsprekend. (Hij dooft zijn sigaret al)

Agnes Misschien eerst een aperitiefje...

Bernard Oh, graag. Aperitiefje.

Agnes Wat wilt u? Veel heb ik niet...

Bernard Eh, hetzelfde als u. Ik wil uw smaak leren kennen.

Agnes Ik drink nooit.

Bernard Toch, toch. Probeer eens zo 'n jenevertje. Het is wel geen damesdrank...

Agnes Dat is me te sterk, hoor.

Bernard Een slokje maar. Is geen vergif.

Agnes Ik neem een sherrytje, denk ik.

Bernard Ik ook dan. Sherrytje.

Agnes Mooi. Een klein ogenblikje. (Af naar keuken)

Bernard (Kijkt haar genoeglijk na. Hij trekt zijn das recht, doet wat aan zijn haar, doet wat speeksel aan zijn wenkbrauwen)

Agnes (Op met de fles sherry. Ze betrapt Bernard in zijn drukke bezigheden)

Bernard Ik ken dit eigenlijk niet zo goed, sherry. Ik ben een simpele bierdrinker, zal ik maar zeggen. Ziet er goed uit, is ook geel, zoals bier.

Agnes (Poging tot vrolijkheid) Maar dan zonder schuim.

Bernard Zonder schuim. Goed gezegd. Haha. Zonder...

Agnes (Heeft zijn glas volgeschonken, in het hare doet ze een bodempje. Ze gaat zitten) Gezondheid. (Ze wil drinken)

Bernard (Houdt haar hand vast) Wacht. We gaan eens klinken. (Hij houdt zijn glas in de hoogte) Op een collega, op een dame, die de kunst verstaat om mensen te ontvangen. Een charmante...

Agnes Nee, nee...

Bernard (Kijkt verwonderd op)

Agnes Niet op mij klinken. We zijn hier niet voor mij, maar voor mijnheer Arthur.

Bernard Oh, op De Pil dan, geboren Arthur Trioen, nog drie dagen personeelchef van ons dierbaar Ministerie van Gezin. Tweede verdieping, eerste gang rechts, bureel drie A. (Hij zet de feestneus op)
Dit is mijnheer Trioen
Hij gaat met pensioen
Had hij allang moeten doen
Wij hebben hem niet meer... van doen.
(Hij neemt een grote slok) Hahaha...

Agnes Is dat iets uit het nummertje dat wij gaan opvoeren?

Bernard Ja!

Bij 't Ministerie van Gezin was hij een baas
De arme dwaas
Hij werkte er veertig jaar
De on-nozelaar.
Haha... (Hij drinkt zijn glas leeg)

Agnes Vindt u zo 'n toespraak niet een beetje... te grof? Het is een afscheidsfeestje, het is de bedoeling hem te huldigen.

Bernard Oh, het mag grappig blijven. Licht-satirisch noemen ze dat. (Hij kijkt naar zijn lege glas)

Agnes Wilt u nog een sherry?

Bernard Bah, ja. Het smaakt niet slecht. (Agnes schenkt hem in) Oh, u moet niet denken dat ik een drinker ben. Ik ben een zaterdagdrinker. De zaterdag ben ik van sortie. Niets speciaals. Pintje na het voetbal. En in mijn café, in mijn dorp. Ja, en tijdens de week ook soms, natuurlijk. (Niet zo onschuldig als hij zich voordoet) Gaat u wel eens uit, met iemand?

Agnes Eh, nee.

Bernard Oh! Pardon. Zijn mijn zaken niet. (Hij drinkt) Ja, ik hou wel van een pintje bier. De zaterdag zit ik altijd in Den Hoorn. Kent u dat niet? Op de grote baan naar Gent. Den Hoorn. Groot café. Soort dancing. Ik woon daar net om de hoek. Veel jeugd altijd in Den Hoorn. Ik dans niet, hoor. Ik zit bij de vrienden, met een pintje bier.

Agnes Ja, dansen, dat is niets meer voor ons hé, mijnheer Bernard.

Bernard (Op de tenen getrapt) En waarom niet? Ik kan dansen, hoor. Modern ook! Is niet moeilijk. Kijk. De jerk. (Hij staat op en doet een paar jerkbewegingen, met zijn glas in de hand. Hij morst een heel klein beetje sherry) Oh, pardon.

Agnes (Plotse paniekstemming. Ze begint onmiddellijk de vlek op het tapijt met haar zakdoek te bewerken. Dan loopt ze snel naar de keuken en komt terug met een spons en een vod. Ze tracht de vlek te verwijderen)

Bernard (Haalt een grote zakdoek te voorschijn. Schuldbewust) Kan ik helpen?

Agnes Nee, nee. Het is al in orde. (Ze gaat de spons en vod wegbergen in de keuken. Ze is onmiddellijk terug) Het is niet erg. Als men onmiddellijk kan ingrijpen, is het niet erg. (Ze gaat zitten) Als men er rap bij is...

Bernard Jaja. (Hij gaat zitten. Na een moment onwennige stilte. Plots) Rookt u? (Hij haalt zijn pakje St. Michel uit zijn zakken)

Agnes Ja.

Bernard (Verwonderd) Oh! (Hij biedt haar een sigaret aan)

Agnes St. Michel. Maar mijnheer Bernard. Dat is me te zwaar. (Ze neemt één van haar eigen Dunhills)

Bernard Rookt u ook te veel?

Agnes Twee per dag.

Bernard (Doet alsof hij haar verkeerd begrijpt. Op een grapje uit) Twee pakken per dag!

Agnes Natuurlijk niet. Twee, drie sigaretten per dag.

Bernard Wist ik wel, juffrouw Agnes. U bent geen vrouw die twee pakken sigaretten per dag rookt. Maar enfin, al drinkt u niet, u rookt dan toch.

Agnes Thuis, ja. Maar nooit op het werk of in het openbaar.

Bernard Gelijk hebt u. In het openbaar! Een vrouw op straat met een sigaret in haar mond! Zoals onze buurvrouw, thuis. Die is nog jong hoor, maar verslaafd! Soms kuist ze bij ons thuis. Ja, normaal onderhoudt mijn vader het huis. Maar als hij ziek is, komt Arlette. Wel, Arlette, die sigaret, die is geen moment uit haar mond. Een echte kettingrookster. Op straat, in een winkel... (Schudt het hoofd. Idee) Arlette, de sigaret! Haha... (Hij drinkt zijn glas leeg en zet het neer op tafel)

Agnes (Met een fijn lachje) Daar bent u sterk in hé, bijnamen. (Ze trekt nerveus aan haar sigaret. Er valt een stilte)

Bernard U wil me plagen, juffrouw Agnes.

Agnes Maar nee, ik bedoel er niets mee.

Bernard Nee? (Hij kijkt haar onderzoekend aan. Zij kan een lachje niet onderdrukken) De Eunuch! Zo noemen ze me op het werk, hé. De Eunuch. Dat weet u wel.

Agnes Zo noem ik u nooit.

Bernard (Zich opwindend) Het is De Pil! Het is De Pil, die me die bijnaam gelapt heeft. Ik ben er praktisch zeker van. De zot! Omdat ik niet getrouwd ben, en bij mijn oude vader woon! Het is niet omdat hij vader is van een gezin van acht kinderen, dat hij de enige is, die tot iets in staat is.

Agnes Kwam het wel van hem?

Bernard Maar ik heb de bal teruggekaatst. Ik ben hem De Pil beginnen noemen. Zeg eerlijk, is toch een stuk origineler: iemand met acht kinderen De Pil noemen. Soms ben ik sterk in zo 'n zaken.

Agnes (Zit wat te lachen)

Bernard U zit te lachen, hé.

Agnes Ja, omdat u zich zo zit op te winden, over een bijnaam.

Bernard Maar ik wind me niet op! (Hij bedaart) Ik kan u anders ook plagen, hoor. U hebt ook een bijnaam.

Agnes De Stille.

Bernard Ja, De Stille noemen ze u. Maar dat is meer een compliment voor een bediende. Ze kunnen niet allemaal zo 'n babbelkousen zijn, zoals ik. (Hij wil een slok nemen, maar constateert dat zijn glas leeg is.

Agnes Wilt u nog een sherry? (Ze had liever van niet)

Bernard Wel ja. Nog een slokje. (Agnes schenkt hem in, zuinig) Ja, niet te veel, ik wil niet dronken worden. Anders val ik straks in slaap in de trein en word ik wakker, ergens in De Walen.

Agnes (Koel) Ja, dat zou onaangenaam zijn. (Ze neemt de fles sherry en begeeft zich ermee naar de keuken. Bernard kijkt verwonderd op) De ijskast. Ik ga ze in de ijskast zetten.

Bernard Ja! Sherry moet goed fris blijven. Ijsgekoeld! Trouwens, ik heb toch genoeg hoor. (Hij roept in de richting van de keuken) Ik moet fris man blijven, ik moet morgen voetballen.

Agnes (Terug uit de keuken) U speelt voetbal?

Bernard Jaja. Ik ben de midvoor van de ploeg van het werk.

Agnes Dat wist ik niet.

Bernard Het is toch raar, hoe weinig de mensen elkaar kennen. Wij werken in hetzelfde gebouw, een paar bureaus van elkaar en we weten bijna niets van elkaar af. (Hij gaat naast haar zitten)

Agnes Jaja, dan moet men zich wel in acht nemen, als men aan sport doet, we zijn geen twintig meer.

Bernard Geen twintig meer! Ik ben nog goed, hoor. Wat zeg ik, goed! Ik moet niet onderdoen voor die kerels van twintig. Ik ben rechts en links en ik maak regelmatig mijn goal. Nee, ik moet niet onderdoen voor die kerels van twintig. (Hij neemt een slok. Verlegenheidpauze) Mooi is het hier. Echt, zeer mooi.

Agnes Gewoon, een appartement.

Bernard Nee, nee. Als u eens wist hoe wij thuis wonen. Maar hier... leefbaar! (Hij begint rond te lopen) Centrale chauffage. Praktisch.

Agnes Een kachel is gezelliger.

Bernard Een kachel stinkt. Hier stinkt het niet. Meubels. Proper. Tja, die moderne appartementen, in zoiets kan men tenminste mensen ontvangen. In zoiets zou ik kunnen wonen. Dat daar is de keuken. (Hij werpt een blik in de keuken) Moderne keuken. En daar de badkamer. (Hij werpt een blik in de badkamer) Comfort. Leefbaar. Dan is dat...

Agnes (In paniek) Dat is de slaapkamer.

Bernard Oh, pardon. Pardon. Ik bedoel er niets mee. Ik bedoel... ik praat te veel. Ik ga maar weer zitten en zwijgen. U zegt zeker, die mijnheer Bernard van bureel 16, die is me nogal het viswif. Ik heb u nog de kans niet gelaten om zelf iets te zeggen. In uw eigen appartement.

Agnes Ik ben geen prater. Ik ben niet gewoon te praten.

Bernard Ja, als men alleen woont. Tja.

Agnes Ja.

Bernard Dat is het probleem van vrijgezellen, zoals wij. Daarom ga ik soms een pintje pakken. Ik zit daar maar thuis, bij mijn oude vader. Ga ik een pintje pakken. Bij de vrienden. Babbeltje slaan.

Agnes Ik kijk naar TV.

Bernard Ha! TV! Kleur?

Agnes Ja.

Bernard (Het televisietoestel krijgt zijn volle aandacht. Hij gaat ervoor staan. Agnes volgt hem) Sierra!

Agnes Ja, van Philips.

Bernard Distributie?

Agnes Ja.

Bernard Nieuw?

Agnes Eén jaar.

Bernard Duur beestje.

Agnes Dat viel mee.

Bernard Hoeveel posten?

Agnes Acht.

Bernard Duitsland.

Agnes Engeland. Als er mist is.

Bernard NOS is goed.

Agnes Ja, maar de BRT geeft goede films. De vrijdag.

Bernard Ha! Da 's vandaag. Wat geven ze vandaag?

Agnes Ik zou het niet weten.

Bernard Tja.

Agnes Ja...

Bernard Eens kijken? Ik wil uw kleuren wel eens zien.

Agnes (Ze kijkt op haar horloge en zet het toestel aan) Het nieuws zal al gedaan zijn. (Beiden gaan zitten. Het programma "Nationale Loterij. Trekking van de hoge loten." is aan de gang. Men hoort presentatrice Regine Clauwaert winnende getallen opsommen)

Bernard Oh, de trekking van de hoge loten.

Agnes Ja. Dat was vandaag.

Bernard Koopt u soms loten?

Agnes Ach... en u?

Bernard Wel...

Agnes Ik geloof dat ik er toevallig eentje gekocht heb, deze keer. Een tientje.

Bernard Ik ook! Een tientje. Ik ook! (Hij haalt een loterijbiljetje uit zijn portefeuille)

Agnes (Is haar loterijbiljet gaan halen. Beiden bekijken de winnende getallen op het scherm. Luchtig) Het zal wel weer niets zijn. Het enige wat ik ooit gewonnen heb, dat was 15 jaar geleden...

Bernard Kijk eens! Kijk eens! Zesenzeventig, tweeëndertig... (Hij vergelijkt koortsachtig een getal op het scherm met dat op zijn biljet) Ik heb prijs! Ik heb prijs!

Agnes Nee.

Bernard Nee? Kijk hier. Het klopt. Het derde getal van boven. Kijk! (Hij wijst naar het televisietoestel en toont haar zijn biljet)

Agnes Oh! Het is gedaan. Denkt u dat het klopt?

Bernard Het klopt! Ik kan het niet geloven. Een miljoen. Beseft u dat, juffrouw Agnes? Ik win net een miljoen. Tien keer honderdduizend Belgische franken, met dit stomme lotje.

Agnes Mens toch.

Bernard (Maakt een vreugdedans) Daar mogen we toch even een kusje op geven, juffrouw Agnes! (Hij kust haar op de wangen) Ha...

Agnes Maar mens toch. U bent wel eens geluksvogel.

Bernard Een geluksvogel! Ja, dat ik kusjes gekregen heb. Haha... U geloofde het echt, hé.

Agnes Wat bedoelt u?

Bernard Haha, ziet u dat ik goed toneel kan spelen, u geloofde het echt. Ben ik sterk in.

Agnes U hebt niets gewonnen.

Bernard (Lachend) Natuurlijk niet. Was goed gespeeld, hé. Daar verdient ik nog een kusje voor.

Agnes (Hem zo goed mogelijk afwimpelend) U bent iemand met kwajongensstreken, mijnheer Bernard. (Ze gaat zitten)

Bernard (Nog nagenietend. Hij kijkt naar het televisietoestel) Oh! Een speelfilm. (Beiden kijken gespannen toe) Kijk eens aan. Die twee daar op het scherm. Kijk eens aan! Wel, wel, wel. Wat ze allemaal durven geven tegenwoordig. Kijk eens!

Agnes Eh... mijnheer Bernard. Misschien kunnen we maar eens aan tafel gaan?

Bernard Oh, vanzelfsprekend, juffrouw Agnes. (Hij staat op) Een mens is toch verslaafd, hé. (Hij zet zelf het toestel af en gaat onmiddellijk aan tafel zitten, de handen grijpklaar naast vork en mes) Waw, als het hier allemaal zo lekker is als 't er uitziet.

Agnes Hoe kan dat nu, mijnheer Bernard. Er staat nog niets op tafel. (Ze gaat af naar de keuken)

Bernard (Merkt dat ze gelijk heeft) Oh, ik bedoel: het tafelkleed, de mooie glazen, de servietten... (Roepend in de richting van de keuken) Smaakvol! Verfijnd!

Agnes (Komt op, met een mandje met brood. Onmiddellijk af naar de keuken)

Bernard (Roepend) Ik ben zo benieuwd wat de pot schaft. Zo zeggen ze dat bij ons: Wat schaft de pot! (Hij bemerkt de fles rode wijn op tafel) Oh, ik zie het al. Het is zeker geen vis. Vis gaat niet bij rode wijn.

Agnes (Komt op met de fonduesausjes) Het wordt fondue.

Bernard (Kan niet verbergen dat hij maar vaag weet wat fondue dan wel is) Fondue?

Agnes U lust toch fondue?

Bernard Fondue..? Jaja! Fondue past bij rode wijn. (Agnes gaat af naar de keuken) Zeg, juffrouw Agnes! (Hij staat op, neemt zijn fles rode wijn van de radiator en roept in de richting van de keuken) Eh... welke wijn nemen we? Die van u? Of mijn Bordeaux?

Agnes (Vanuit de keuken) Mij om het even...

Bernard Ik weet het: we nemen ze beide. Haha. We beginnen met de mijne. Goed? (Hij ontkurkt de fles, schenkt zich in, proeft) Een ietsje te koel.

Agnes (Komt op met het vlees)

Bernard Ik geloof dat ik uw tafel eer ga aandoen.

Agnes Dat is u geraden, mijnheer Bernard. (Ze gaat af naar de keuken)

Bernard (Bekijkt de stukjes rauw vlees. Zet een kritisch gezicht. Hij neemt een slokje wijn)

Agnes (Komt op met de hete fonduekom) Ik geloof dat we rond zijn.

Bernard Ha! Fondue! Ik geef toe, dit is een buitenkansje voor me. De kok bij ons thuis, dat is dus mijn vader, die zweert bij de gezonde boerenkost. Groene kool, spruiten...

Agnes (Tracht tevergeefs het brandertje onder de fonduekom vlam te doen vatten) Fondue is niet ongezond, hoor.

Bernard Maar dat bedoel ik toch niet, juffrouw Agnes! Gaat het niet? Ogenblikje. Een goeie ouderwetse lucifer. (Hij haalt lucifers te voorschijn. Ook hem lukt het niet het brandertje vlam te doen vatten) Tiens.

Agnes Het is niets, er zal geen alcohol meer in zijn. Ik heb dit ook in zolang niet gebruikt. (Ze gaat af naar de keuken en is onmiddellijk terug met de fles brandalcohol. Maar ineens bemerkt ze dat de fles leeg is. Ze is een moment met stomheid geslagen van schrik: haar souper staat op mislukken)

Bernard (Ondertussen) Daar zie! Een verse fles. Vooruit met de fondue... Is er wat?

Agnes Ze is leeg.

Bernard Leeg? Hebt u niets anders?

Agnes Iets anders? Hoe kan ik nu nog iets anders klaarmaken?

Bernard Ik bedoel: hebt u geen andere brandstof?

Agnes (Diep wanhopig) Nee.

Bernard Tja.

Agnes (Futloos) We kunnen het kommetje telkens op het gasvuur zetten met de brochetten erin, en dan telkens...

Bernard Jaja! Dat doen we! Natuurlijk! Niks aan de hand. We doen er een dubbele portie in, kunnen we een tijdje voort. (Hij steekt energiek stukjes vlees op de fonduevorken en legt die in het kommetje)

Agnes Er zal wel niets anders opzitten. (Ze neemt de kom en gaat af naar de keuken)

Bernard (Bedient zich ondertussen rijkelijk met de sausjes)

Agnes (Komt op. Gaat zitten, triest. Ze bedient zich met één sausje)

Bernard (Onmiddellijk) Bedient u zich, juffrouw Agnes. (Korte pauze, hij probeert haar op te vrolijken) Gezellig is het hier toch. Gesellig, zoals ze in Holland zeggen. Dit alles. Zo 'n propere woonkamer. Rijk gedekte tafel... Vergeleken met die refter van ons. Zeg eerlijk, die kale refter waar wij 's middags eten... Met hun slappe frieten. En die stinkvis om de twee dagen.

Agnes Ik zal dit moeten in het oog houden... (Ze gaat af naar de keuken)

Bernard (Roept haar na) Ja, voor mij mag het saignant, hoor.

Agnes (Komt op, gaat zitten) Nog niet.

Bernard Niet erg. Laten we ondertussen de wijn eens proberen. Gezondheid. (Hij drinkt) Weet u, ik zie u altijd zitten, in de refter. U zit altijd aan één van die kleine tafeltjes, achteraan.. De Stille... (Hij legt zijn hand op haar hand)

Agnes (Ontvlucht naar de keuken) Ik moet toch dringend eens gaan kijken...

Bernard (Blijft beteuterd zitten. Hij proeft van een sausje, met lange tanden)

Agnes (Komt op, met de kom)

Bernard (Schiet in Actie) Ha! Voilà! Deze zijn voor mij. En die voor u. En nu, nieuwe erop. Ziezo!

Agnes (Gaat af naar de keuken, met de kom)

Bernard (Snijdt ondertussen zijn vlees voor. Begint te eten)

Agnes (Komt op) Ze ziet hem eten, ze blijft staan)

Bernard (Met volle mond) Mmm! Lekker!

Agnes (Gaat zitten) Smaakt het?

Bernard (Met volle mond) Mmm! Goed saignant. Lekkere stukjes vlees!

Agnes (Begint dan ook maar te eten)

Bernard (Kijkt even op) Eh... smakelijk, juffrouw Agnes. (Beiden eten, Plots) Ha! Dit heb ik nog niet! (Hij dopt een stukje vlees in een sauskommetje) Lekker. Maar juffrouw Agnes! Niet zo serieus kijken. Ik kan daar niet tegen.

Agnes Ach, is dat nu een manier. Dat over en weer geloop.

Bernard Seffens ga ik de kom halen. Blijft u rustig zitten.

Agnes Voor één keer dat ik iemand ontvang.

Bernard Niets van aantrekken. Alles is zo lekker. Ha, de koks van onze refter zouden dit eens moeten zien. Ze zouden hier iets kunnen leren. Met hun eeuwige vis!

Agnes U lust geen vis.

Bernard Vis! Ik ga u wat zeggen, het is mijnheer Arthur die daar achtersteekt. U denkt zeker, daar is hij weer met zijn mijnheer Arthur. Maar het is zo (Op samenzweerdertoon) Eén van mijnheer Arthurs ontelbare dochters is getrouwd met een groothandel, in vis. En wie levert al die tonnen vis op ons Mysterie van Gezin? Is het moeilijk? Die schoonzoon! Krijgt mijnheer Arthur een percentje voor. Ge ziet van hier.

Agnes Dat zou ik niet durven beweren.

Bernard (Fezelend) Ik heb het gehoord van...

Agnes (Houdt niet van achterklap: ze heeft respect voor haar chef) We mogen toch niet klagen. Voor die veertig frank dat een maaltijd ons kost. Soep, dessert...

Bernard Het is goedkoop, da 's waar. Veertig frank. Nee, nee. Dit hier is niet te doen voor die prijs.

Agnes Oh! Ik ga even... (Ze gaat af naar de keuken)

Bernard (Roept haar na) Maar u drinkt niet, juffrouw Agnes. U drinkt niet! (Hij drinkt)

Agnes (Komt op met de fonduekom)

Bernard Ha! (Hij haalt de brochetten uit de kom, en steekt er nieuwe in) Dat is het plezierige: u moet me telkens verlaten, maar het is nooit voor lang. (Hij legt een hand op haar schouder)

Agnes (Ontwijkt Bernard. Ze ontglipt naar de keuken) Jaja. (Er is immers grammofoonmuziek hoorbaar. Blijkbaar van bij de bovenburen. Bernard kijkt even op. Agnes is amper terug in de kamer, of ze hoort de muziek. Ze blijft stokstijf staan. Kijkt omhoog. Totale ergernis)

Bernard Hoort u, juffrouw Agnes? Zoals in een chic restaurant: met een strijkje. Tzigane! Iets niet in orde?

Agnes (Gaat zitten) Daar begint het weer. Ze doet het om me te pesten, telkens weer.

Bernard Wie?

Agnes Die vrouw. Die...

Bernard Hierboven?

Agnes Ja. (De muziek neemt toe in volume) Hoort u? Straks gaat ze nog harder! Op een dag... op een dag ga ik naar de politie.

Bernard Zo erg is het toch niet. Muziekje.

Agnes U kent haar niet. Zij zit daar weer met een man. Hoort u? Een schande is het, dat zoiets hier mag wonen. Ze sleept altijd mannen mee naar haar kamer. Nooit dezelfde. Buiten die oude. Die is vaste klant.

Bernard Wat bedoelt u? Dat ze... dat ze niet alleen platen draait met die mannen.

Agnes Excuseer dat ik een vies woord moet gebruiken, maar ze is zoveel als een hoer. (Ze neemt een slokje wijn) Als u eens wist wat voor dingen ze tegen mij durft te zeggen! Op een keer vroeg ik haar, beleefd, of die muziek niet wat zachter kon. Ze lachte me uit. Heel gemeen. Ik vroeg haar ook of het nodig was zo 'n hoerenboel te maken van dit gebouw. Ze lachte nog gemener. Ze zei dat ik... een eenzame verdorde ouwejongedochter was, die jaloers op haar was. En, nog meer gemene dingen!

Bernard Juffrouw Agnes, u luistert toch niet naar zo 'n praatjes...

Agnes Ik woon alleen, ja. Maar ik leef fatsoenlijk. En ik voel me niet eenzaam. Ik heb er de tijd niet voor. Dit hier (Ze wijst de kamer rond), dit vraagt onderhoud.

Bernard Maar natuurlijk, juffrouw Agnes. Niets van aantrekken. Ze is dus een soort hoer. Lichte zeden. Ze ziet ze allemaal graag. Beetje filantropisch. Haha. (De muziek stopt) Ha! (Er is opnieuw muziek hoorbaar. Agnes is erg nerveus) Wacht, ik regel dit even. (Hij staat op en zet het televisietoestel aan, luid)

Agnes (Lacht, maar als Bernard de volumeknop gans open draait, doet ze teken dat hij het toestel zachter moet zetten)

Bernard (Zet het toestel af. Er is geen muziek meer hoorbaar, boven) Voilà. Zo moet u dat doen. Hem keihard zetten, dat haar ouwe een beroerte krijgt. (Beiden eten verder nu. Agnes in een plezieriger stemming. Ze is gecharmeerd door het krachtdadig optreden van Bernard. Hij heft zijn glas in de hoogte) Nu lacht u tenminste eens, juffrouw Agnes. Op een lieve dame, die...

Agnes Oh! De brochetten! Hoe zullen die er uit zien? (Ze verdwijnt snel in de keuken en komt terug op met een schaal met de brochetten op. Ze gaat ontgoocheld zitten, het hoofd in de handen)

Bernard (Bedient zich. Proeft. Het vlees is niet te eten. Hij kauwt verbeten door)

Agnes (Kijkt op naar Bernard)

Bernard (Houdt op met kauwen, slikt de brokken door) Mmm... lekker. Ik heb ze graag goed gebakken.

Agnes U had ze graag saignant. Ze zijn zwart. (Er is opnieuw muziek hoorbaar) En nu herbegint die ook nog. (Ze slaat de handen voor het gelaat)

Bernard Maar dat is toch niet belangrijk, juffrouw Agnes. Hela, hela. Uw hoofd niet laten hangen. Dat is het toch niet waard. Een brochette die wat zwart is. En dat beetje muziek. Kom, ik ga u opbeuren. Agnes, we hebben nog al die lekkere sausjes. En u drinkt niet van de wijn.

Agnes (Haalt de schouders op)

Bernard En de baccardi's! Zie ze staan bloeien. Ze zijn zo mooi.

Agnes (Kijkt op. Onvriendelijk) Het zijn baccara's. Geen baccardi's. Baccardi is drank.

Bernard Oh! Baccara'a. Goed. Baccara's. (Hij steekt een sigaret op)

Agnes Voor één keer dat ik iemand ontvang. Zullen ze lachen op het werk.

Bernard Oh, ze zullen al genoeg lachen. Zo van: "Enne, voor wanneer is 't, de trouw? We zijn toch gevraagd, hé." Of die nieuwe, Jacques, het zal wel weer gaan van: "Zeg, Eunuch, je had toch geen hulp nodig? Had je mij gevraagd. Altijd bereid om te helpen als je te kort schiet".

Agnes Mijnheer Bernard!

Bernard Ik ken hen, die getrouwde ezels. Met hun opmerkingen! Dat ze zich met hun eigen dikke waggelenden bemoeien. (Pauze) Ah, lach toch eens, juffrouw Agnes. Kom, drink een glaasje. Wedden dat ik u kan doen lachen.

Agnes (Zit stil te snikken)

Bernard Als ik u kan doen lachen, krijg ik een kusje, zoals een coureur die de rit gewonnen heeft. Goed? Ik ben een beruchte grappenmaker.

Agnes (Loopt wenend af naar de badkamer)

Bernard (Zit op iets te broeden. Hij neemt wat spullen uit zijn tas en gaat zich verbergen in de keuken)

Agnes (Komt op. Ze merkt dat Bernard verdwenen is. Ze kijkt rond. Ze gaat kijken in de hall en komt onmiddellijk terug op)

Bernard (Op dat ogenblik komt Bernard te voorschijn. Hij heeft zich vermomd in bultenaar: brilletje, feestneus. Emmer op de kop. Schuurborstel in de hand. Met een badhanddoek heeft hij zich een bult gemaakt. Met een neusstem)
 Hier is hij dan, de bultenaar
 Komt en ziet, u mensen altegaar
 Ellendig is zijn lot
 Hij krijgt niets dan spot
 Mannen geven hem een stamp
 Vrouwen, oh dat is een ramp
 Want, al is hij dan potent
 Met hem en is geen vrouw content
 Hoe komt dat toch?
 Hoe komt dat toch?
 Het is de wrede schuld
 Van zijn te grote bult.
 Hahaha... (Hij danst in het rond)

Agnes (Streng) Mijnheer Bernard! U hebt me laten schrikken.

Bernard Ik ben een succes, hé. Niet alleen in mijn patattendorp, maar ook hier, in de grote stad. Een bisnummertje?

Agnes (Koud) Nee, dank u.

Bernard Wacht, ik leg alles terug.

Agnes Doe ik wel. (Ze gaat alles terugleggen in de keuken)

Bernard (Gaat moedeloos aan tafel zitten)

Agnes (Komt op)

Bernard (Poging tot vrolijkheid) Het is me toch gelukt u te doen lachen. Nummertje dat ik vaak doe. De bultenaar. Trouwfeesten en zo. Ik ben een veelgevraagde gast. Tot dorpen in het omliggende. Ik hoef geen familie te zijn van de trouwers. Ze vragen me. Om sfeer te maken. Leute. Wist u niet van me, hé.

Agnes U doet zo 'n dingen op huwelijksfeesten!

Bernard Ja. Weet u hoe het afloopt met de bultenaar? Het duurt lang hoor, dat toneeltje. Wel, hij ziet de dochter van de koning graag. Een prinses. Die wil hem niet. Ze spot met hem. Maar op 't einde komt het uit dat de bult niet echt was, het is een zak, gevuld met goudstukken. Hij is in feite een vermomde rijke prins, de bultenaar.

Agnes Zo!

Bernard Stom verhaal, natuurlijk. Maar een straf slot!

Agnes (Luistert niet. Ze begint af te ruimen)

Bernard Het eindigt zo:
De prinses, zij zag hem zo geren
De reden, dames en heren?
Dit was de oorzaak van haar diep gevoel:
De bult op zijn rug was voor altijd zoek
Ze hield alleen nog van de bult in zijn...

Agnes (Vol weerzin) Mijnheer Bernard!

Bernard De boerenwijven, die kletsen zich op de dijen om zo 'n grapjes. Maar u bent een dame tenslotte.

Agnes Dat zijn dus de feesten die u animeert.

Bernard U zou eens moeten meegaan met me. Om er eens uit te zijn. Leute. Glaasje drinken. Praten met mensen.

Agnes Jaja... (Ze wil afgaan naar de keuken)

Bernard (Verspert Agnes de weg) U bent wel iets vergeten.

Agnes Vergeten?

Bernard Ik zou een kusje krijgen, als ik u kon doen lachen.

Agnes Mijnheer Bernard!

Bernard Gewoon. Als een coureur, die...

Agnes (Uiterst koel) We zullen dat even moeten uitstellen, dat gekus en dat gecoureur. (Ze gaat af naar de keuken en komt onmiddellijk weer op)

Bernard Kan ik helpen?

Agnes Nee, nee. Ik heb koffie, misschien kunnen we opnieuw gaan zitten. (Ze wijst naar de salonzetels. Ze gaat af naar de keuken)

Bernard Zeker, zeker. (Hij gaat in de brede canapé zitten en maakt plaats voor Agnes, door wat kussens te schikken, naast zich)

Agnes (Komt op met een en ander voor de koffie. Tot teleurstelling van Bernard zet ze haar kopje niet naast dat van Bernard, maar een eind er vandaan: ze is van plan in een aparte zetel plaats te nemen) Wilt u cognac bij de koffie?

Bernard Cognac? Als u het goed vindt, wil ik wel eens proeven van mijn vaders jenever.

Agnes Oh! Goed. (Ze gaat af naar de keuken)

Bernard Legt de kussens weg, teleurgesteld. Hij broedt op iets. Hij wil hier kost wat kost gezelligheid te voorschijn toveren. Hij staat ineens op, neemt zijn rozen van de kast en plaatst ze op het salontafeltje. Dan opent hij zijn tas en haalt er een lange witte valse baard uit. Ondeugend glimlachend stopt hij hem onder zijn vest)

Agnes (Komt op uit de keuken met de fles jenever en een glas. Ze gaat zitten in een aparte zetel en werpt een verwonderde blik op de bloemen)

Bernard Voilà. De baccara's!

Agnes (Reageert niet)

Bernard (Kijkt haar sip aan. Ineens) Ik, eh... ik zou even... het toilet?

Agnes Oh. (Ze staat op en opent de deur naar de hall voor Bernard)

Bernard (Gaat haastig af)

Agnes (Diepe zucht. Ze zet de bloemen terug op hun plaats. Dan gaat haar aandacht naar de ladder in haar kous. Ze overweegt of ze nog de tijd heeft om een andere panty aan te trekken. Ze besluit het te wagen. Ze gaat snel af naar de slaapkamer)

Bernard (Opent de deur van de hall) Boe! (Hij heeft de valse baard aan. Hij stelt vast dat Agnes niet in de kamer is en sluipt naar de keukendeur. Hij opent ze) Boe! (Dan doet hij hetzelfde in de badkamer) Boe! (Hij opent de deur van de slaapkamer) Boe!

Agnes (Slaakt een hoge gil)

Bernard (Doet de deur snel dicht) Oh, pardon. Pardon. (Hij legt zijn baard af en gaat snel zitten, schuldbewust. Hij schenkt zich een jenever in en drinkt hem in één slok leeg)

Agnes (Komt op, ze is diep geschokt. Ze gaat zitten)

Bernard Pardon, ik...

Agnes (Streng) Zouden we niet eens beginnen aan dat nummertje voor mijnheer Arthur?

Bernard (Vol energie) Jaja! Natuurlijk! (Hij wil opstaan om zijn tas te nemen, maar verstart plots. Hij trekt een pijnlijke grimas) Ai! (Hij bevoelt zijn knie)

Agnes Wat is er?

Bernard (Erg om zichzelf bekommerd. Hij voelt voortdurend aan zijn knie) Ik weet het niet. Soms krijg ik hier een scheut. Ik hoop dat het de meniscus niet is.

Agnes De meniscus?

Bernard Het is al over. (Hij buigt door de knieën. Verwonderd om haar onwetendheid) De meniscus? (Fier) Dat is dé ziekte van voetballers.

Agnes Hoezo?

Bernard (Bevoegd) Kijk, een knie is gemaakt om zó te bewegen, een scharnier. (Hij buigt zijn knie) Wat doet een voetballer nu, een goeie? Die beweegt zo. (Hij maakt "twist" bewegingen. Snel sprekend) Een knie is daarvoor niet gemaakt. Het kraakvlees kan scheuren. Is altijd mijn sterk punt geweest, schijnbewegingen. Dat is het mooiste wat bestaat in voetbal: een man dribbelen... Hij wordt onderbroken door het fluitje van de waterketel)

Agnes (Gaat snel af naar de keuken)

Bernard Ja, daar is mijnheer Arthur niet mee akkoord, natuurlijk. Hij is de coach van de ploeg, De Pil. Hij vindt dat ik te veel dribbel. Hij durft me soms uit de ploeg te zetten. De jonge krachten een kans geven noemt hij dat. Maar ik zeg u: hij is totaal onbevoegd op gebied van voetbal. Oh, het schijnt dat hij nog bij Daring Brussel gespeeld heeft, in zijn jonge jaren. Kan ik niet zeggen. Pfff! Daring Brussel! Dat zal wel vóór de eerste wereldoorlog geweest zijn. De Pil! (Hij windt zich geweldig op) Hij is totaal onbevoegd op gebied van modern voetbal.

Agnes (Komt op met een kan koffie)

Bernard Ik heb nog nooit bij Daring Brussel gespeeld. Maar ik was toch de beste van mijn dorp, Maria-Aalter. Speelde ik het Katholiek Sportverbond, hoogste afdeling. Niet dat ik zo katholiek ben, hoor.

Agnes Zo!

Bernard De ploeg van Maria-Aalter kwam nu eenmaal uit in het Katholiek... Bent u katholiek, misschien?

Agnes 't Is te zeggen...

Bernard In feite ben ik ook wel katholiek, hoor. Hoe zou ik anders op ons Ministerie van Gezin geraakt zijn? Maar ik respecteer ieders opinie. Een God is er wel. Dat wel. Wat denkt u daarover?

Agnes Tja. Er zal wel ergens iets zijn. Suiker?

Bernard Ja. Eén. Zeg ik ook altijd. Zo 'n zaken: het leven, de geboorte, de dood, het heelal, dit zijn zaken... Leg het maar eens uit, als... atheïst.

Agnes Melk?

Bernard Ja. Maar men mag er niet te diep over nadenken. Zo 'n zaken, men kan er zot van worden. (Hij nipt van zijn koffie) Mmm... Zwarte kat. Goed merk. Filosofen, die worden dikwijls zot. Liever gewoon leven. Beetje plezier in het leven. (Hij staat op en doet een paar schijnbewegingen)

Agnes Wat is dit?

Bernard Schijnbewegingen. Ziet u? Doen er mij niet veel na. Naar rechts en dan naar links. Kwestie van de tegenstrever op het verkeerde steunbeen te krijgen, zodat hij tegen moeder aarde stuikt.

Agnes Mag u hem omver duwen?

Bernard Maar nee. Hij valt vanzelf. Kom eens. Kijk, dat gaat zo.

Agnes (Staat op)

Bernard Niet bang zijn. Ik zal u niet doen vallen. U bent dus een achterspeler. Ik kom opgedreven met de bal. Ik doe alsof ik u rechts zal voorbijlopen. U gaat mee. Maar dan ga ik plots naar links. U wil terugkomen, maar u staat op het verkeerde steunbeen. U valt.

Agnes (Zonder overtuiging) Ja.

Bernard Is moeilijk uit te leggen, zonder bal. U hebt hier niet ergens een bal?

Agnes Misschien wel. Er is er een in de badkamer, van mijn nichtjes.

Bernard Voor de dag ermee.

Agnes Maar u gaat toch niet echt beginnen voetballen, hier?

Bernard Uw servies zal heel blijven. Wees gerust.

Agnes Mijnheer Bernard toch. (Ze gaat de bal halen)

Bernard (Keurt de bal) Is maar een slonzig geval, zeg. Enfin. Schijnbeweging! Ik doe het vertraagd, dan ziet u het goed. U staat daar. Ik kom opgedreven met de bal. (Hij maakt een trage schijnbeweging naar rechts en stoot de bal dan links voorbij Agnes) Voilà. Normaal bent u gevallen, nu.

Agnes (Er zijn nogal wat lijfelijke contacten geweest met Bernard. Ze vindt het genoeg zijn. Ze gaat zitten) Een mens zou moe worden van al dat voetbal.

Bernard (Gaat ook zitten) Voetbal! Is zo plezant... De sfeer na de match. Al de spelers verzameld rond de toog. En maar getrakteerd worden door tevreden supporters. Iedere spelfase honderdmaal herkauwen: de arbiter was slecht, we hadden eerst tegen wind moeten spelen... De vrouwen zitten apart, die drinken oxo. De mannen drinken bier. Tja... (Met dromerige blik laat hij de bal op de voet botsen) Oh, daar was ik ook altijd sterk in. Kijk. (Hij staat op en tracht de bal met de voet in de lucht te houden, zonder dat hij de grond raakt. Het mislukt) Verdomme. (Hij windt zich op. Het mislukt opnieuw)

Agnes Kalmaan, mijnheer Bernard. Dit is hier geen voetbalveld.

Bernard Dit is ook geen bal. Is net een slappe theemuts. (Hij blijft het proberen) Ik kon doorgaan tot 100 vroeger. (Men hoort plots het geluid van kleren die scheuren. Bernard stopt onmiddellijk. Hij bekijkt zijn broek en merkt dat de naad losgekomen is, ter hoogte van zijn dij. Hij blijft staan, hij weet geen raad)

Agnes Heeft u zich weer pijn gedaan?

Bernard Nee, nee. (Hij blijft staan)

Agnes Mijnheer Bernard?

Bernard Eh, er is een ongelukje gebeurd, eh... (Hij draait zich plots naar Agnes) Er is iets met die broek. (Hij toont de scheur. Er is een stukje witte dij zichtbaar. Bernard legt er zijn hand op)

Agnes (Begint overdadig te lachen)

Bernard (Onderzoekt discreet de scheur) Het is de naad die losgekomen is. (Hij houdt zijn hand weer voor de scheur en gaat zitten. Hij ziet er maar bleekjes uit) U hebt soms geen naald en garen? Ik ga dit toch herstellen, hoor.

Agnes Oh, maar dat is toch echt vrouwenwerk, mijnheer Bernard.

Bernard Een goeie soldaat kan zijn plan trekken. Wij zitten thuis toch ook zonder vrouw.

Agnes Nee, nee. Ik doe het wel.

Bernard Dan moet ik wel mijn broek uitdoen.

Agnes Dat gaat niet, natuurlijk.

Bernard Natuurlijk niet. (Denkt na. Idee) Ik kan in de badkamer gaan, ik geef u, door een kier, de broek aan, en ik blijf in de badkamer, tot de broek hersteld is.

Agnes (Simultaan) Of u zou hier kunnen blijven. Ik ga naar de keuken. Dan geeft u mij de broek aan, daarna...

Bernard (en Agnes houden gelijktijdig op) Nee.

Agnes Nee.

Bernard (en Agnes denken diep na. Ineens) Hebt u geen peignoir?

Agnes Ja?

Bernard Ik trek uw peignoir aan. Ik ga in de badkamer...

Agnes Oh. Goed. (Ze gaat haar peignoir halen in de slaapkamer en overhandigt hem aan Bernard)

Bernard (Gaat af naar de badkamer)

Agnes (Legt haar naaigerief klaar)

Bernard (Komt op. Hij doet erg bedremmeld en ziet er lachwekkend uit in het roze peignoir van Agnes. Hij overhandigt haar zijn broek)

Agnes (Steekt de staande lamp aan en bekijkt de broek. Er is opnieuw muziek hoorbaar: een Sinatra-nummertje. Agnes kijkt even op, maar schenkt er verder geen aandacht aan. Rustig) U hebt gelijk. Het is maar de naad. (Ze zet een bril op en begint de broek te herstellen)

Bernard Ze worden niet meer gemaakt zoals vroeger, de broeken. Haha, ben ik tenminste deftig nu. Dit stukje voetbalknie, daar neemt u allicht geen aanstoot aan.

Agnes (Luistert niet. Ze concentreert zich op het naaiwerk)

 (Er heerst een veranderende sfeer nu. Agnes ziet er ineens veel knapper uit, meer ontspannen. De bril staat haar. Het licht van de staande lamp flatteert haar. Zij is zo rustig nu. Bernard wordt getroffen door de huiselijke sfeer die nu heerst. Zijn joviaal bravoure maakt plaats voor sentiment, waarin hij zich laat verzinken door sterk te drinken. Hij kijkt vertederd naar Agnes)

Agnes (Gaat zo in haar werkje op, dat ze de aanwezigheid van Bernard even vergeet. Na een poos kijkt ze naar hem. Kort, vriendelijk glimlachje)

Bernard Dat bedoel ik altijd, zie. Mijn vrienden van het voetbal hé, die zijn bijna allemaal getrouwd. En in het café, na de match, zitten ze zich altijd te beklagen omdat ze zo rap naar huis moeten van hun vrouwen.

Agnes Is dat zo?

Bernard Ja. Het is altijd van: Bernard, jongen, ge hebt veel gelijk dat ge niet wilt trouwen. Trouwen, dat is uw vrijheid prijsgeven. Maar ik weet heel zeker: ze zijn zo blij dat ze getrouwd zijn. Ja, er zal wel eens een kibbelpartij zijn, akkoord. Maar er is toch altijd een vrouw in huis. (Hij drinkt)

Agnes (Zonder op te kijken) Er zijn veel huwelijken waar het slecht gaat.

Bernard Zo 'n huiselijke sfeer, zoals hier nu, dat is met geen geld te koop. Als een buitenstaander ons zag, zou hij kunnen denken dat wij een koppel zijn, dat al jaren getrouwd is en het goed met elkaar stelt. U bent helemaal anders dan op het werk. Zo vredig, zo...

Agnes (Lief) Anders? Natuurlijk. Ik zie me de broeken van de collega's al herstellen, op het bureau.

Bernard (Het is weer stil bij de bovenburen) Gaat het?

Agnes Ja. Dit is geen haute couture, mijnheer Bernard.

Bernard Mijnheer Bernard! Zouden we niet beter Bernard en Agnes zeggen tegen elkaar. Zonder dat gemijnheer en gejuffrouw. Het klinkt zo officieel.

Agnes Als u dat wil, eh... Bernard.

Bernard Goed. Agnes. Haha. Alleen vanavond, hoor. Maandag, waar de collega's bij zijn, is 't weer juffrouw Agnes. Zie dat ze beginnen te roddelen... (Korte pauze) Agnes! (Agnes kijkt op) Sta me toe, u vindt me misschien overdreven, maar sta toe dat ik een dronk uitbreng op een lieve dame, op een mooie avond. Agnes! (Hij is opgestaan en drinkt zijn glas leeg. Hij schenkt zich opnieuw in)

Agnes (Niet onvriendelijk) U drinkt zoveel, eh... Bernard.

Bernard Ik drink wel eens, ja. Weten ze niet op 't bureau, hé. Niets weten ze van elkaar op het bureau. Wel wie een nieuwe auto heeft of wie aan 't bouwen is. Van Agnes Vermeulen weet ook niemand iets. Hoe ze leeft, hoe ze haar tijd doorbrengt...

Agnes (Rustig) Hoe ik leef? Heel gewoon.

Bernard Hoe is dat dan, heel gewoon?

Agnes Oh. Ik kom thuis van het werk. Maak de kamer netjes. Eten klaarmaken. Nog een werkje doen. Naar de televisie kijken. En de weekends heb ik de familie op bezoek. Mijn broers, of mijn zuster. Met de kinderen. En met verlof ben ik

soms bij mijn oudste broer, zoals iedereen. (Ze neemt haar bril af) Ziezo. Ik geloof dat dit wel voldoende zal zijn.

Bernard Welbedankt, Agnes. (Hij neemt zijn broek aan. Ondeugend) Er zijn niet veel collega's die kunnen zeggen dat juffrouw Agnes hun broek genaaid heeft.

Agnes U kunt hem weer aantrekken.

Bernard Ja. (Hij gaat af naar de badkamer)

Agnes (Legt haar naaigerief weg. Ze gaat op de sofa zitten. Ze besluit om de fles jenever weg te zetten, maar doet het toch niet)

Bernard (Komt op. Hij gaat zitten en schenkt zich onmiddellijk in)

Agnes Ik vind toch dat u te veel drinkt, Bernard.

Bernard Op de trein weigeren ze u niet hoor, als ge een glaasje op hebt.

Agnes Hoe laat is uw trein?

Bernard Rond tien uur.

Agnes Is niet zoveel tijd meer. We hebben nog niets gedaan aan het feestje van mijnheer Arthur. Dat spelletje, hoe...

Bernard (Roepend, recht springend, zwaaiend met de armen) Ha! Spelletjes, toneeltjes, moppen. Daar is hij een as in, nonkel Bernard. Het wordt een echte Hollywoodshow, een Broadway-gala-vertoning. (Er is weer muziek hoorbaar: een tango) Hela! Hela! Lelijk wijf daarboven. Stop die jukebox even. Want Agnes en Bernard moeten zich concentreren nu. Ze moeten een toneeltje instuderen.

Agnes Niet zo hard, mijnheer Bernard.

Bernard (Tot Agnes) We beginnen eraan. We hebben een hoofdkussen nodig.

Agnes Een hoofdkussen?

Bernard Ja.

Agnes (Talmt even en gaat af in de slaapkamer)

Bernard (Ondertussen, in de richting van de bovenbuur) Beetje rustig hé, daarboven. Ge weet zeker niet wie hier aan het werk zal gaan? De grote entertainer Bernard Pieters, die overal gevraagd wordt met zijn toneeltjes.

Agnes (Komt op met het hoofdkussen) Mijnheer Bernard, stil toch, alstublieft.

Bernard (Snel, terloops) Een schuurborstel, een dweil en een emmer. Dat is er ook nog nodig.

Agnes Goed, goed. (Terwijl ze afgaat, kijkt ze Bernard wantrouwig aan)

Bernard (Danst op de tangomuziek, met het hoofdkussen in de armen)

Agnes (Komt op met het gevraagde)

Bernard (Sleept Agnes mee in een wilde tango)

Agnes (Duwt hem van zich af)

Bernard We beginnen er aan! (Hij neemt een slok jenever)

Agnes Mijnheer Bernard!

Bernard Bernard!

Agnes Bernard, ik... ik voel me verplicht u te vragen...

Bernard ... om niet meer te drinken. U hebt gelijk. Ik zet dit vuurwater even aan de kant. (Hij drinkt zijn glas leeg) Ziezo! (Hij neemt zijn tas en plaatst ze op tafel. Hij struikelt onderweg)

Agnes Wilt u eerst wat koffie, alvorens we...

Bernard Koffie! U denkt zeker dat ik dronken ben? Omdat ik me een beetje laat gaan? U kent me niet. Zo rap ben ik niet dronken, hoor. Mooi, hebt u alles? (Hij haalt allerlei spullen uit zijn tas: de feestneus, een stofjas, een schort, een rennerspetje en een braadpan, waaraan een touw bevestigd is. Hij kleedt zich snel aan. Ondertussen) Ze hebben zo 'n succes, de toneeltjes van nonkel Bernard. Vooral bij de getrouwde vrouwen. Omdat hij altijd bereid is een straf mondje te zeveren met hen. Denken ze een moment dat ze weer een jong meisje zijn. (De muziek is weggeëbd. Een tweede tango weerklinkt) Ah, nee! Op die manier weiger ik te werken. Ik ga daar eens korte metten mee maken, met die stoorzender hierboven. (Hij grijpt de schuurborstel, springt op een stoel en stoot met de borstel tegen het plafond)

Agnes Niet doen! Bernard! Mijn plafond! (Ze schudt aan de stoel. Bernard doet alsof hij valt en grijpt Agnes vast. Agnes geeft hem een klap in het gelaat)

Bernard Ssst! De burenl! Wat moeten de burenl hiervan denken? (Hij duwt haar de emmer en de borstel in de handen. Hij helpt haar het schort aandoen en hangt het koord met de braadpan om haar hals)

Agnes Mijnheer Bernard. Is dit echt nodig voor het toneeltje?

Bernard Het is nodig! Dit zijn functionele rekwisieten. Het wordt allemaal duidelijk als u mijn tekst zal horen. Oh, het voornaamste vergeten we. (Hij neemt het hoofdkussen en duwt het onder haar schort)

Agnes Wat doet u nu?

Bernard U bent weeral in verwachting. U speelt de vrouw van De Pil.

Agnes (Beslist) Nee, dit doe ik niet.

Bernard Dan niet. (Hij werpt het kussen weg en neemt een slok van de fles jenever)

Agnes (Luid) En u moet ophouden met drinken.

Bernard Het hoort bij het spel. Ik moet de tekst toch volgen. OK?
Silence. On tourne!

Dit is mijnheer Trioen
Hij gaat nu met pensioen
Had hij allang moeten doen
Wij hebben hem niet meer van doen.

Bij 't Mysterie van Gezin was hij een baas
De arme dwaas
Hij werkte er veertig jaar
De onnozelaar.

Zeggen wij santé
Op zo een cadé
Van één twee drie
Dit is geen pipi. (Hij neemt een slok)

Zeggen wij santé
Op zo een cadé
Van één twee drie
Dit is geen pipi. (Hij neemt een slok)

Agnes Niet zoveel drinken...

Bernard Dat hoort er bij... zoals het kiekeken bij het ei. Haha... (Hij neemt nog een slok)

Agnes Mijnheer Bernard!

Bernard Silence. On tourne.
Op ons Mysterie van Gezin voorwaar
Was hij een exemplair exemplaar
Want zelf stichtte hij devoot
Een gezin waar acht maal een kind uit sproot.

Vijf meisjes en drie knapen

Daar staan wij van te gapen
Maar nu gaat onze Pil al met pensioen
Hij zal het toch wat kalmer aan moeten doen.

Zeggen wij santé
Op onze cadé
Van één twee drie
Dit is geen pipi. (Hij drinkt)

Agnes Mijnheer Bernard! Dat kunt u niet doen. Het is gemeen.

Bernard Het is nog niet gedaan.

Maar al is dit het feest van De Pil
Zijn dame feliciteren is onze wil
Want terwijl hij op 't bureau dictator speelt
Is zij 't die thuis de sloor verbeeldt.

(Nu probeert hij Agnes de handelingen te laten verrichten die zijn tekst moeten illustreren. Agnes is zeer onwillig)

Dweilen en schuren
Alle dagen, vele uren
Het braden van koteletten
Het kuisen van toiletten
Luiers wassen
Kinderen doen plassen
Het lessen van hun dorst
Het geven van de borst
En 's avonds met De Pil in bed
Hopla! Er is weeral pret!
Hahaha...

Agnes Gemeen...

Bernard Met het publiek er bij, is het heel grappig. Succes verzekerd. Even hernemen.
Uw handelingen moeten mijn tekst illustreren. (In een razend tempo nu)

Want terwijl hij op 't bureau dictator speelt
Is zij 't die thuis de echte sloor verbeeldt
Dweilen en schuren
Alle dagen, vele uren...

(Hij tracht haar de juiste bewegingen te doen maken. Agnes doet niet mee. Ze gaat een paar stappen opzij en doet haar "kostuum" af. Bernard gaat dan maar alleen door. Hij doet de bewegingen zelf. Hij drinkt stevig door. Hij gaat fel te keer, hoe langer hoe onduidelijker sprekend)

Het braden van koteletten
Het kuisen van toiletten

Luiers wassen
Kinderen doen plassen
Het lessen van hun dorst
Het geven van de borst
En 's avonds met De Pil in bed
Hopla...

(Ineens krimpt hij ineen. Hij voelt zich onwel. Agnes komt toegesnel. Bernard strompelt naar de badkamer, de hand voor de mond houdend)

Agnes (Aarzelt een ogenblik en gaat dan een blik werpen in de badkamer. Bernard is aan het braken. Agnes klapt de deur snel dicht en gaat op de sofa zitten)

Bernard (Komt uit de badkamer gerend en vlucht de gang op, naar het toilet, de hand voor de mond houdend)

Agnes (Staat na een korte poos op, haalt reinigingsmiddelen in de keuken en begeeft zich geërgerd naar de badkamer)

-Fade Out-

Bernard (Is gezeten op de sofa, in hemdsmouwen. Hij slurpt koffie. Hij is al enigszins hersteld van zijn dronkenschap. Zijn haar is nat en netjes gekamd. Hij heeft zopas zijn hoofd goed nat gemaakt)

Agnes (Komt uit de badkamer. Schort, rubberen handschoenen. Drukdoende gaat ze de reinigingsmiddelen wegbrengen in de keuken. Dan, streng) Voelt u zich al beter?

Bernard (Totale verwondering) Natuurlijk. Ik voel me kiplekker. Met mij is alles in orde.

Agnes Is er nu nog een trein?

Bernard De laatste. De laatste haal ik nog. Tijd genoeg. (Hij drinkt de kop koffie leeg, tot op de bodem)

Agnes Ik zet nog wat koffie.

Bernard Voor mij hoeft het niet, hoor. Niet voor mij.

Agnes (Gaat zitten)

Bernard Agnes, ik wens me nogmaals te verontschuldigen. Ik bezorg u zo 'n last.

Agnes Na al die wijn en jenever, het moest er wel van komen.

Bernard Ik...

Agnes Zoveel drinken! En zo staan springen en voetballen seffens na het eten, en u staan opwinden tijdens dat "toneeltje". Het kan niet goed zijn.

Bernard (Schudt hevig het hoofd) Er moet me iets misvallen zijn.

Agnes Oh! Bedankt!

Bernard Nee, nee. Zo bedoel ik het niet. Het eten was goed. Gezond eten. Maar... soms gebeurt het dat ik wat last heb van de maag. Dat is het, zenuwen.

Agnes Last van de maag. Ja, dat kan vervelend zijn.

Bernard Niets ergs, hoor. Ik ben geen maaglijder. Soms krijg ik zo 'n steekje.

Agnes Wel, dan moet u Aprinol nemen. Of Vermine. Amdoral is voor ernstige maagzweren. (Ze gaat naar de badkamer en komt terug met een doosje pillen) Hier, Vermine. Neem er maar eentje. Eentje is voldoende.

Bernard U lijkt wel een dokter. Nog eh, medische studies gedaan?

Agnes Ik ken dit soort dingen. Ik krijg veel van mijn broer. Krijgt hij gratis van de firma's.

Bernard (Heeft een pilletje genomen) Jaja. (Hij maakt een sprongetje) Ziezo! Bernard neemt de pil en voelt zich op slag stukken beter.

Agnes Met pillen moet men opletten. Pillen zijn goed voor de autosuggestie, zegt mijn broer altijd. Vooral bij vrijgezellen. Die hebben altijd ergens pijn. Dat bestaat, weet u, typische vrijgezellenkwaaltjes. De maag bijvoorbeeld. Zenuwen. Spijsvertering...

Bernard Slapeloosheid. Hebt u nooit last van slapeloosheid? U eenzaam voelen, niet kunnen inslapen?

Agnes Dat is toch geen ziekte, eens slecht slapen. Ik zie daar geen probleem in. Ik neem een pilletje, dan slaap ik wel.

Bernard (Schudt heftig het hoofd) Weet u wat ik doe, als ik niet kan slapen? Ik pak een paar stevige borrels.

Agnes Ja, borrels en drank. U hebt daarnet gezien wat er komt van al dat drinken. Ik ga nu maar eens wat koffie zetten. Is beter dan al die alcohol. Vooral op onze leeftijd. U zou zich wat meer in acht moeten nemen. Al dat drukke gedoe over schijnbewegingen, nog voetballen zoals de jonge kerels, drinken na de wedstrijd... dat is niets meer voor ons. (Ze gaat af naar de keuken)

Bernard (Totaal verbouwereerd. Verontwaardigd. Hij bemerkt de bal, neemt hem op, bekijkt hem liefdevol. Hij mompelt wat mukkende opmerkingen over Agnes tegen de bal)

Agnes (Komt op. Ze bemerkt de bal in de handen van Bernard. Vermanende blik)

Bernard (Legt de bal opzij, schuldbeust) Agnes, ik meen het echt. Ik ben zo beschaamd dat ik u zo 'n last bezorgd heb. Maar nu ben ik beter, hoor. Zo fris als een hoentje.

Agnes Oh ja?

Bernard Is toch normaal. Als men kan braken, dan is men het kwijt. Heeft men er geen last meer van.

Agnes (Moet dit even verwerken) Ja, ja. Laten we nu maar rap dat feestje regelen. Dat ge uw laatste trein niet mist.

Bernard Goed. Goed. (Hij neemt zijn tas) We moeten het dus nog hebben over de schuimwijn en de rest. Het toneeltje, daar trek ik wel mijn plan mee, dat zal wel loslopen.

Agnes Eh... Bernard.

Bernard Ja...

Agnes Eh... dat toneeltje, daar wil ik iets over zeggen.

Bernard Zeg maar.

Agnes Het zal niet doorgaan. (Pauze) Het toneeltje, het zal niet doorgaan.

Bernard Wat bedoelt u?

Agnes (Vriendelijk uitleggend) Dat is toch duidelijk. Dat u hier zoiets doet, omdat u een pintje op hebt, en omdat niemand u ziet, goed. Maar zoiets buitenissigs, dat kunt u niet doen midden de collega's.

Bernard Ah nee?

Agnes Ik zeg niet dat het slecht gemaakt was, uw toneeltje. Het rijmde, maar voor de rest! Zo 'n plat gedoe, zo'n soort humor. Zoals met dat hoofdkussen! Bernard, neem me niet kwalijk, zoiets vind ik smaakloos.

Bernard Smaakloos. Het is de eerste keer dat ik zoiets hoor.

Agnes Ik zeg niet dat het onverdienstelijk was.

Bernard Ze hebben altijd veel bijval, mijn toneeltjes.

Agnes Daar twijfel ik niet aan. Zoals u zei, op één of ander boerenfeest, ja, daar misschien... Ik ga zelf een toespraakje maken voor mijnheer Arthur. Dan lees ik het wel voor. Of u mag het ook voorlezen. Iets korts.

Bernard Dank u.

Agnes Geef toe. U wou toch niet echt zoiets gekks brengen op het feestje. Nu u wat nuchterder bent, moet u dat toch kunnen toegeven. Wilt u mijn toespraak dan voorlezen op het feest?

Bernard (Speelt de martelaar) Voorlezen? Ja, natuurlijk.

Agnes Ik bezorg u maandag de tekst. Goed?

Bernard De tekst. Maandag. Goed. (Hij staart verongelijkt naar de toppen van zijn schoenen) Goed.

Agnes (Begint te beseffen dat ze te ver is gegaan)

Bernard Mag ik dan mijn mantel alstublieft?

Agnes Maar... (Het fluitsignaal van de waterketel weerklinkt. Agnes spoedt zich naar de keuken) Een ogenblikje...

Bernard (Zet zijn tas klaar)

Agnes (Komt op. Vergoelijkend) Bernard...

Bernard Alles is geregeld. Ik stap maar eens op.

Agnes Ik heb u beledigd.

Bernard Het rijmt, dat is alles. Smaakloos. Ik ben een lompe boer van de buiten.

Agnes Zo heb ik het niet bedoeld. Wie weet hoeveel tijd het u gekost heeft om dat toneeltje samen te stellen. Ouwe zeurkous die ik soms ben. (Ze legt haar hand op zijn arm) Kijk, Bernard, om te tonen dat ik berouw heb trakteer ik op een glaasje cognac, bij de koffie.

Bernard (Na een korte aarzeling) Drinkt u er dan eentje mee?

Agnes Ja.

Bernard Akkoord. (Hij klapt in de handen en gaat op de sofa zitten) Koffie en cognac!

Agnes (Gaat af naar de keuken en komt op met een fles cognac en glazen) Zorgt u voor de cognac? Voor mij een bodempje. (Ze gaat af naar de keuken)

Bernard (Schenkt ondertussen met gulle hand cognac in de glazen)

Agnes (Komt op met verse koffie. Ze gaat zitten en schenkt koffie in. Beiden lachen elkaar lief en met een ietsje gêne toe. Bernard nipt genietend van zijn cognac. Tenslotte) U bent me er toch eentje, mijnheer Bernard. Net als mijn vader zaliger.

Bernard Hoezo?

Agnes Zoals u daar stond te pruilen. Ze kwamen goed overeen, mijn ouders. Maar als ze toch eens ruzie hadden, dan duurde het nooit lang. Mijn vader zette dan zo 'n triest gezicht, net zo lang tot mijn moeder medelijden kreeg. Zij maakte het dan goed. Hij was zo 'n lieve man, ik heb hem nooit de stem weten verheffen...

Bernard Is dat uw vader, op de televisie?

Agnes Ja.

Bernard Jaja...

Agnes Oh! Toen was hij al ziek. U had hem moeten zien, toen ik een klein meisje was.

Bernard Hebt u daar foto's van, van toen u een klein meisje was?

Agnes Ja...

Bernard Alstublieft, Agnes. Ik mag ze eens zien, hé.

Agnes Het zijn familiefoto's. U kent dat. Niets speciaals.

Bernard Toe...

Agnes Ik wil wel. (Ze gaat het fotoalbum halen)

Bernard (Drinkt) U hebt nog niet gedronken van uw bodempje, Agnes. U had het beloofd.

Agnes (Gaat zitten, het album op de schoot) Ik heb ze chronologisch gerangschikt.

Bernard We kijken samen, hé. U geeft de uitleg. (Hij gaat naast Agnes zitten) Ha! Het prille begin. Agnesje op de schapenvacht. Het kontje bloot. Haha...

Agnes Ik zei het al: de klassieke foto's.

Bernard (Bladert verder) Mmm... dit zijn uw ouders dan.

Agnes Ja.

Bernard Broertjes en zusters.

Agnes Drie broers, twee zusters.

Bernard Eerste communie. Lief. Zeer lief. (Hij bladert snel door, tot hij vindt wat hij zoekt) Een jaar of zestien.

Agnes Ja...

Bernard Het jonge aankomende meisje. Mmm... knap was u toen wel. Eh, ik bedoel: toen al. Wat is dit?

Agnes Oh. Op de danscursus. Mijn partner en ik.

Bernard Hij drukt u toch wel stevig tegen zich aan, moet ik zeggen. En dit?

Agnes Mijn jongste broer en ik.

Bernard Ik dacht al: Agnes met haar eerste liefje. Wat is dit?

Agnes Op het trouwfeest van mijn jongste zus.

Bernard (Bladert verder) Jaja. Allemaal trouwfeesten. Zeg, er wordt hier nogal getrouwd!

Agnes Ja...

Bernard Haha. Bonpa en bomma met de kleinkinderen.

Agnes De kinderen van Jozef de oudste.

Bernard Woeps! Hier zijn er al twee bij.

Agnes Elsje en Jantje. Van Omer.

Bernard Dit moet recent zijn. Agnes, tante Agnes lachend tussen de neefjes en nichtjes.

Agnes Dat was in Oostende, vorige zomer.

Bernard Voilà. (Hij slaat het album dicht) Jaja. De klassieke familiefoto's. Eerst de foto op het schapenvelletje. Dan de zusjes erbij, en de broertjes. Dan de mannen en de vrouwen van de zusters en de broers erbij. De ouders die wegvallen. En wie blijft alleen tussen al die benden volk? De suikeroom en de suikertante. Die blijven vrijgezel.

Agnes (Drinkt koffie)

Bernard Hoe komt het toch, dat iemand zo vrijgezel blijft? Het is toch raar. Hoe wordt men dat, vrijgezel? Als men twintig is, gelooft men nooit dat men alleen zal blijven. Maar misschien begint het dan al.

Agnes U praat erover als over een ziekte.

Bernard Men komt de zaal binnen, stoere jonge knaap, en men ziet al die knappe, jonge meiden. Men zou wel met ze willen dansen, en trachten aan te pappen. Maar eerst rap wat moed indrinken aan de bar. Goed. Nog eentje. En nog eentje. Straks ga ik die knappe blonde vragen voor een tango. Maar na een tijd heeft men zich zodanig veel moed ingeschonken, dat de zaal sluit, de knappe meiden zijn al veroverd door anderen, er rest u alleen een zwaar hoofd van al dat bier. Zo zal het wel gegaan zijn, moed indrinkend aan de bar. Zo passeren de jaren... (Hij merkt dat Agnes niet luistert. Ze is vertederd in het album aan 't bladeren. Lief) Agnes...

Agnes Ja?

Bernard Agnes, wat ik niet gezien heb, zijn foto's van... één of andere vroegere verloofde of zo.

Agnes Vroegere verloofde?

Bernard U hebt toch wel ergens een fotootje van een oud lief, Agnes.

Agnes Ik weet het niet.

Bernard Hoezo?

Agnes Wel, misschien dit hier. (Ze slaat het fotoalbum open en wijst een foto aan)

Bernard Die? Die was uw danspartner, zei u. Was u verloofd met hem?

Agnes Ik weet het niet.

Bernard Nee?

Agnes Hij was mijn vaste partner op de danscursus. Albert noemde hij. Hij kwam me altijd afhalen thuis.

Bernard Hij kwam aan huis.

Agnes Ja. Thuis dachten ze dat het iets ging worden tussen ons.

Bernard En u, u was verliefd op hem?

Agnes Iedereen zei dat wij een knap koppeltje waren.

Bernard Wel? En dan?

Agnes Op een dag stond ik zonder partner op de cursus. Zo ineens. Hij zou gaan trouwen met een andere, een zekere Brigitte. Ze was in verwachting van hem. Toen ben ik gestopt met die danscursus.

Bernard Zo! (Gênante stilte)

Agnes Maar zeg eens, mijnheer Bernard. Ik zal u eens vragen hoe het zit met uw verloofdes.

Bernard Mijn verloofdes?

Agnes (Dringt speels aan) Hebt u geen foto bij van een vroeger lief?

Bernard Ik weet het niet.

Agnes Ha! U weet het ook niet.

Bernard (Hij haalt aarzelend zijn portefeuille boven, zoekt naar foto's. Plots) Ik toon het voor nog een cognacje.

Agnes Akkoord. (Ze schenkt hem in)

Bernard Hier! (Hij reikt haar een foto aan)

Agnes Maar...

Bernard Haha, dat is mijn vader.

Agnes Het is uw verloofde die ik wil zien.

Bernard Pfff! Verloofde! Hier! (Hij overhandigt haar een foto)

Agnes In bikini...

Bernard Ja, heb ik zelf genomen, die foto.

Agnes Ze is zo jong. Is zij uw... verloofde?

Bernard (Haalt de schouders op) Het is onze buurvrouw.

Agnes De buurvrouw.

Bernard Ik... het is niet makkelijk uit te leggen.

Agnes Ik wil niet indiscreet zijn.

Bernard Ik heb een paar keer met haar te doen gehad, haar man doet de travaux, wegeniswerken, hij is soms een hele week van huis. Soms kan ze me zo uitdagen, in haar bikini!

Agnes Ja...

Bernard Dan roept ze me bij zich, door de haag. Om me te vernederen. En als haar man weer thuis is, loopt ze te pronken naast hem, dan kent ze mee niet meer, de hoer! (Hij laat het hoofd zakken. Agnes zit voor zich uit te staren. Tenslotte kijkt Bernard haar aan. Zacht) Agnes... (Hij tracht haar te omhelzen, onhandig, overhaast, te brutaal)

Agnes (Is erg geschrokken. Ze verweert zich)

Bernard (Zet door. Hijgend, verbeterd) Agnes...

Agnes (Verweert zich hevig. Ze slaagt er in te ontkomen, en valt daarbij op de grond. Ze krabbelt recht en strijkt haar kleren glad)

Bernard (Na een pijnlijke stilte, hij durft niet op te kijken) Ik wou u geen kwaad doen... Een mens denkt... Een mens... Ik was mezelf niet meer.

Agnes (Trillend van emotie) Ik kan er niets aan doen. Ik ben zo. Ik ben zo.

Bernard (Na een poos) Mijn trein...

Agnes (Gaat Bernards mantel en hoed halen. Met gesmoorde stem) Zorgt u dan maar voor de schuimwijn, en alles... Een fles of vijf, zes, ik weet niet...

Bernard Goed. (Hij reikt haar ineens de hand) Ik meende het goed. Vergeef het me. Juffrouw Agnes. (Hij wil naar buiten, in de deuropening blijft hij staan. Moedig glimlachend) Tot maandag dan, op het bureel. Maandag zijn we het vergeten. Dan begint een nieuwe week. (Hij gaat snel af)

Agnes (Gaat zitten, op de sofa. Ze schenkt zich een cognac in, en staart voor zich uit. Ineens begint ze zacht te huilen. Crescendo)
